

Sygn. akt VU 928/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V w składzie następującym;

Przewodniczący: SSO Urszula Sipińska -Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Ewa Czarnecka-Stuleblak

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku S. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość składek

w przedmiocie apelacji S. R. od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 23 listopada 2017 roku

postanawia:

1. przywrócić wnioskodawcy termin do złożenia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 23 listopada 2017 roku;
2. oddalić wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu;
3. odrzucić apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 roku, w sprawie sygn. akt V U 928/17 Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił odwołanie wnioskodawcy S. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 28 czerwca 2017 roku.

W dniu 5 stycznia 2018 roku S. R. złożył apelację od wyżej wymienionego wyroku wnosząc o przywrócenie terminu do jej złożenia oraz przyznanie adwokata z urzędu. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie terminu do wniesienia apelacji przebywał na zwolnieniu lekarskim, co uniemożliwiło mu wniesienie odwołania w ustawowym terminie. Do wniosku dołączył kserokopię zwolnień lekarskich z którego wynikało, że a w okresie od 14 grudnia do 29 grudnia 2017 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Zarządzeniem z dnia 8 stycznia 2018 roku Przewodniczący wezwał skarżącego do uzupełnienia w terminie tygodniowym braków formalnych apelacji poprzez jej podpisanie oraz uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 30 złotych w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia apelacji. Nadto zobowiązano wnioskodawcę do wskazania przyczyn, dla których przebywał na zwolnieniu lekarskim oraz do złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania w terminie 7 dni pod rygorem ujemnych skutków procesowych.

Ww. zarządzenie zostało doręczone wnioskodawcy w dniu 12 stycznia 2018 roku.

W dniu 19 stycznia 2018 roku (data nadania w placówce pocztowej) wnioskodawca przedłożył dowód opłat za apelację oraz oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym, w którym wskazał, że przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu przewlekłego zapalenia zatok.

Z przedłożonego oświadczenia o stanie majątkowym i rodzinnym wnioskodawczym wynika, że pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym z żoną I. R. oraz pełnoletnim studium synem K. R.. Wnioskodawca uzyskuje stały miesięczny dochód z tytułu wynagrodzenia za pracę w wysokości brutto 1600 złotych, a jego żona w wysokości 1800 złotych.. Wnioskodawca jest właścicielem mieszkania o powierzchni użytkowej 62,5 m o wartości 150 000 złotych, samochodu osobowego marki A. (...) o wartości 22 000 złotych oraz posiada oszczędności w wysokości 2000 złotych. Małżonkowie R. ponoszą koszty utrzymania mieszkania, na które składają się opłaty za czynsz w wysokości 750 złotych, energię elektryczną i gaz w wysokości 250 złotych. Nadto pomagają oni w utrzymaniu studium syna przekazując mu co miesiąc kwotę 1300 złotych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 369 § 1 k.p.c. apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem. §2 powołanego przepisu stanowi, że jeżeli strona nie zgłosiła wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w terminie tygodniowym od dnia ogłoszenia sentencji, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia, w którym upłynął termin do zgłoszenia takiego wniosku.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie złożył wniosku o doręczenie uzasadnienia w terminie 7 dni od jego ogłoszenia czyli do dnia 30 listopada 2017 roku. A zatem termin do wniesienia apelacji zgodnie z art. 369§2 k.p.c. k.p.c. upłynął z dniem 14 grudnia 2017 roku.

W dniu 5 stycznia 2018 roku skarżący złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia apelacji. Zważywszy, że w okresie biegu terminu do wniesienia apelacji skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim Sąd na podstawie art. 168 k.p.c. orzekł jak w pkt. 1 sentencji orzeczenia.

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie wniosek skarżącego o wyznaczenie pełnomocnika.

Stosownie do treści art. 117 § 2 k.p.c. osoba fizyczna, nie zwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. W myśl zaś § 5 wyżej powołanego przepisu sąd uwzględni wniosek, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

W ocenie Sądu kwota miesięcznych dochodów uzyskiwanych przez wnioskodawcę i jego żonę łącznie około 1417 zł. miesięcznie, pozwala na uiszczenie wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika bez uszczerbku o jakim mowa w powołanym wyżej przepisie. Stanowisko to jest tym bardziej uzasadnione, jeśli się zważy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stawki wynagrodzenia radcy prawnego (lub adwokata) są stosunkowo niewielkie, bowiem kształtują się w kwotach od 60 do 360 złotych (§ 12 ust. 2 w związku z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Na marginesie należy zauważyć, iż zgodnie z utrwalonym poglądem w orzecznictwie, wytaczając powództwo, strona powinna się liczyć z kosztami z tym związanymi i gromadzić potrzebne środki do dochodów uzyskanych w dłuższym okresie czasu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1984 r., I CZ 99/80, LEX

nr 8257).

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie nie zachodzi potrzeba udziału profesjonalnego pełnomocnika. Udział adwokata (radcy prawnego) w sprawie sąd może w szczególności uznać za potrzebny, gdy strona wnosząca o jego ustanowienie jest nieporadna, ma trudności w samodzielnym podejmowaniu czynności procesowych albo gdy sprawa jest skomplikowana pod względem faktycznym lub prawnym (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1964 r., II PZ 46/64, NP. 1965, nr 5, s. 56).

Analiza materiału aktowego w niniejszej sprawie wskazuje na to, iż wnioskodawca redaguje samodzielnie pisma procesowe, składa liczne wyjaśnienia w sprawie dotyczące kwestii merytorycznych oraz formalnych w sprawie, zgłasza zastrzeżenia do opinii biegłych. Jego działania wskazują na orientację i znajomość problematyki, która jest przedmiotem sprawy. Oświadczenia i wnioski formułowane przez wnioskodawcę są jasne i logiczne. Tym samym brak jest podstaw do uznania skarżącego za osobę nie radzącą sobie z podejmowaniem czynności procesowych służących obronie jego praw.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił wniosek skarżącego o ustanowienie pełnomocnika urzędu. (punkt. 2 sentencji).

Zgodnie z treścią w art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji ma obowiązek odrzucić na posiedzeniu niejawnym apelację, wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 8 stycznia 2018 roku, doręczonym w dniu 12 stycznia 2018 roku, wnioskodawca został zobowiązany do uzupełnienia w terminie tygodniowym braków formalnych apelacji poprzez jej podpisanie oraz uiszczenie opłaty od apelacji w kwocie 30 złotych w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia. Skarżący pomimo upływu z dniem 19 stycznia 2018 roku tygodniowego terminu nie uzupełnił wszystkich braków formalnych tj. nie podpisał własnoręcznie apelacji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 3 sentencji.